

ע"פ 31043/09/18 - גהאלין דיף אללה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 31043-09-18 אללה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	גהאלין דיף אללה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק-דין

ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי) מיום 30.7.2018 בהמ"ש 983-07-18.

הבקשה להארכת מועד להישפט

1. ביום 4.7.2018 הגיש המערער לבית-המשפט קמא בקשה להארכת מועד להישפט (המ"ש 983-07-18). הבקשה עסקה בהודעת תשלום קנס מס' 9051015611 בגין עבירה של נהיגה במהירות מופרזת שבוצעה ביום 21.9.2017. בבקשה נטען כי אחר נהג ברכב, ולא המערער, וצורף לה תצהירו של המערער ותצהיר של אותו אדם אחר. עוד נטען בבקשה כי הודעת תשלום הקנס לא הומצאה למערער למקום מגוריו, ונודע לו אודותיה רק בעקבות דרישה לתשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות.

2. המשיבה התנגדה לבקשה, וטענה כי הודעת תשלום הקנס נשלחה לכתובתו של המערער וחזרה בשל כך שלא נדרשה. על כן, לטענת המשיבה, המערער לא סתר את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, ודין בקשתו להידחות.

3. ביום 30.7.2018 ניתנה החלטתו של בית-המשפט קמא לאמור:

"על פי אישור המסירה שצורף לתגובת המשיבה נשלחה הודעת תשלום הקנס לכתובתו של המבקש. בנסיבות אלה חלה לגביו 'חזקת מסירה'. על פי אישור המסירה דבר הדואר 'לא נדרש' על ידי המבקש. בנסיבות אלה עובר הנטל למבקש להוכיח מדוע לא קיבל את דבר הדואר. המבקש לא עמד בנטל ההוכחה כאמור. נקבע בפסיקה כי טענה לפיה אחר נהג ברכב אינה מצדיקה הארכת המועד להישפט... לפיכך ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית".

4. על החלטה זו הוגש הערעור הנוכחי.

הערעור

5. ב"כ המערער טען כי המערער לא קיבל את דבר הדואר לביתו, שכן, לטענתו, במקום מגוריו של המערער קיים קושי עצום בקבלת דברי דואר. כמו כן, לטענתו, אדם אחר נהג ברכב בזמן הרלוונטי ובכך נימוק נוסף המצדיק את קבלת הערעור.

6. ב"כ המדינה טען כי דין הערעור להידחות, כמתחייב מהלכת **סאלם** (רע"פ 8247/17 **סאלם נ' מדינת ישראל** (2018)), כמו גם בשל כך שטענות המערער לא גובו בתשתית ראיתית כנדרש.

דין והכרעה

7. דין הערעור להידחות. סעיפים 229-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובעים את התנאים בהם ייעתר בית-המשפט לבקשה להארכת מועד להישפט, והם: כי "הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"; או "מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".

8. בית-המשפט העליון נדרש בהרחבה לפרשנותם של התנאים האמורים בהלכת **סאלם** הנ"ל, ובהתאם לפסיקה זו אין עילה להתערב בהחלטת בית-המשפט קמא, שקבע שאף לא אחד מהתנאים הללו התקיים בענייננו. בהלכת **סאלם** נקבע כי-

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (שם, בפסקה 35 לפסק-הדין).

9. כך גם בנסיבות המקרה הנוכחי. טענות המערער בדבר שיבושים בהגעת דברי הדואר למקום מגוריו נטענו בלי ראייה של ממש שתתמוך בהן. זאת ועוד, כעולה מאישור המסירה, הודעת תשלום הקנס ממילא לא נשלחה לבית מגוריו של המערער אלא לתא-הדואר שלו, והמערער לא טען לכל שיבושים שהם בקבלת דואר לתא-הדואר הנ"ל. מכיוון שהמערער עצמו לא התייצב לדיון בערעור, לא ניתן הסבר כלשהו לנושא תא-הדואר. לפיכך, דין טענות המערער בנושא היעדר ההמצאה של הודעת תשלום הקנס - להידחות.

10. הוא הדין בנוגע לטענת המערער כי אחר נהג ברכב בזמן הרלוונטי. בהלכת **סאלם** נקבע בעקבות פסיקה קודמת לאמור:

"אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין... בעניין סמארה [רע"פ 8626/14] טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן 'תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש התצהיר מה היו מעשיו... כשנה טרם הגשתו של התצהיר'" (שם, בפסקה 37 לפסק-הדין).

11. נסיבותיו של המקרה הנוכחי דומות עד מאד לעניין **סמארה** הנ"ל. המערער צירף תצהיר לאקוני של האדם האחר, שלטענתו נהג ברכב בזמן הרלוונטי, מבלי שהוא מפרט באילו נסיבות החזיק אותו אחר ברכב, וכיצד הוא זוכר ויודע כי הוא זה שנהג ברכב מספר חודשים קודם לכן (יוער כי אותו אדם אף הוא לא התייצב לדיון בערעור). לכן, גם טענות אלו דין להידחות.

12. בנסיבות אלו, אין עילה להתערב בהחלטת בית המשפט קמא, ודין הערעור להידחות.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ט, 28 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.